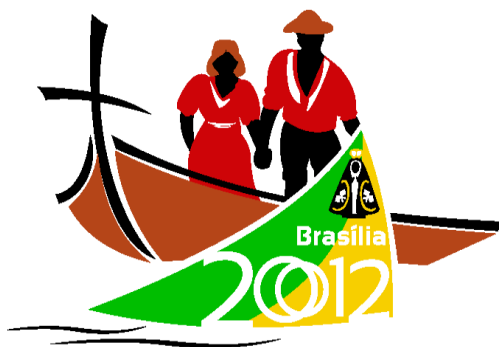

Timothy Radcliffe

**LA PARÀBOLA DEL
BON SAMARITÀ**

Juliol 2012

L'Evangeli (Lc 10, 25-37)

25 Un mestre de la Llei es va aixecar i, per posar a prova Jesús, li va fer aquesta pregunta:

--Mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna?

26 Jesús li digué:

--Què hi ha escrit en la Llei? Què hi llegeixes?

27 Ell va respondre:

-- *Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.*

28 Jesús li digué:

--Has respost bé: fes això i viuràs.

29 Però ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús:

--I qui són els altres que haig d'estimar?

30 Jesús va contestar dient:

--Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. **31** Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. **32** Igualment un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda.

33 »Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí. **34** S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. **35** L'endemà va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li:

»--Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més.

36 »Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels bandolers?

37 Ell respongué:

--El qui el va tractar amb amor.

Llavors Jesús li digué:

--Vés, i tu fes igual.

El Bon Samarità

22 juliol 2012

Bom dia! E um grande prazer (para mim) voltar ao Brasil!

Em sento molt honrat per haver estat convidat a aquesta Trobada dels EMD. És el meu primer contacte amb la vostra organització. M'hagués agradat haver-vos conegut millor, les vostres esperances i els vostres reptes per haver-me pogut preparar millor. Recordo uns dels meus germans de comunitat que va anar a donar una conferència a Chicago. Quan es va asseure, els aplaudiments no van ser gaire entusiastes. Es va acostar a un home a prop seu i li va dir "Espero que no fos tan dolent". I aquell home li va contestar: "Oh, no, no és culpa seva, de cap manera. La culpa és de qui li va demanar a vostè que parlés."

He llegit molts dels documents que heu preparat per aquesta Trobada, i n'he après molt. Esteu aquí, en primera línia, per a reflexionar sobre alguns temes que són urgents per a tota l'Església.

Vàreu ser fundants per a "ajudar a les parelles a descobrir la riquesa del matrimoni i viure una espiritualitat conjugal"¹. En el cor de la vostra vocació hi ha el convenciment que el matrimoni és una bonica vocació cristiana i una part essencial de qualsevol societat humana. Però també sou profundament conscients que molta gent troba el matrimoni difícil. Sovint és un lloc de patiment, incomprendiments i, fins i tot, violència. A més, cada vegada hi ha més gent que no es casa. Molta gent conviu i cria fills sense ni tan sols haver-se plantejat el matrimoni. Milions de persones estan divorciades i tornades a casar. I també hi ha unions entre persones del mateix sexe.

Una difícil pregunta que molts de vosaltres us feu és com ser fidels al vostra carisma i al mateix temps fer front a la realitat que us envolta. Vosaltres us heu compromès en el matrimoni, però tots teniu amics, familiars i potser fills que han pres una altra direcció. Quina és la vostra missió respecte a ells? Com podeu fer per a compartir amb ells el vostre amor matrimonial sense que se sentin exclosos? Aquestes són grans preguntes que es fa tota l'Església. I és una benedicció que us hàgiu atrevit a plantejar-vos explícitament aquestes qüestions. Honestament, no tinc respostes senzilles, però espero que puguem fer una anàlisi honesta i esperançadora. *Veritas*, veritat, és el lema de l'ordre dels Dominics, i tota veritat evangèlica és esperançadora.

Hi havia un home que estava sobrevolant el sud d'Anglaterra en globus. Es va perdre, no tenia ni idea d'on estava. Finalment va caure sobre un arbre. Va veure dos homes passejant i els va cridar. "Si us plau, necessito ajuda. Em podrien dir on sóc?" Un d'ells li va contestar:

---

¹ Guia dels Equips de la Mare de Déu, pàg 9

“Sobre un arbre”. “Vostè deu ser dominic”. “Per què ho diu?” “Perquè el que diu és cert, però inútil!”.

Vosaltres també m’heu demanat que reflexioni sobre aquests temes a la llum de la paràbola del Bon Samarità. És tot un repte, perquè la paràbola no es refereix directament al divorci o al matrimoni homosexual, però és una exploració profunda sobre el significat de l’amor, i, per tant, ens pot ajudar en la nostra cerca del camí que ens faci avançar.

Diàleg

La paràbola forma part d’un diàleg. El jurista pregunta a Jesús com pot heretar la vida eterna, i Jesús li contesta que seguint el manament d’estimar Déu i el proïsme com a un mateix. Llavors el jurista li pregunta qui és el seu proïsme. Jesús li explica la història del bon samarità i acaba amb una altra pregunta: “Quin dels tres va ser el proïsme de l’home que va caure en mans dels lladres?” El jurista li contesta i Jesús li respon de nou: “Vés i tu fes el mateix”. És un encertat diàleg a través del qual Jesús ajuda l’home de llei a avançar cap a la veritat.

Tot ensenyament cristià implica un diàleg. La paraula “homilia” prové d’una paraula que significa “diàleg”. Això és així perquè la vida de Déu és un diàleg etern entre el Pare, el Fill i l’Esperit Sant. Jesús és la paraula de Déu i ens convida a participar en l’amorós diàleg de la Trinitat. Per la seva mateixa naturalesa, la veritat cristiana no pot ser imposada des de dalt. És la paraula de Déu la que suscita la nostra resposta. Sant Domènec va fundar l’Ordre dels Predicadors fruit d’un diàleg amb un hostaler que va durar tota la nit. I va aconseguir no passar tota la nit dient “Estàs equivocat, estàs equivocat”. Diàleg implica acceptar l’altra persona.

Us enfronteu a la pregunta: Què podem dir a la gent que conviu sense estar casats, als divorciats tornats a casar o als homosexuals? Què podem dir que estigui obert a la veritat de les seves vides i al mateix temps sigui fidel als ensenyaments de l’Església? Només ho descobrireu si entreu en diàleg. Parlareu amb autoritat si porteu l’autoritat a les seves experiències. Si els escolteu i us poseu vosaltres mateixos en les seves sabates, en la seva pell, potser llavors el Senyor us enviarà la paraula correcta.

Sovint la gent intentava enganxar Jesús amb una pregunta trampa. Com per exemple, “Hauríem de pagar impostos als romans?” Si diu que sí, és un col·laboracionista, si diu que no, un rebel. “Hauríem de lapidar aquesta dona a qui vàrem sorprendre en adulteri?” Si diu que sí, no té pietat, i si diu que no, rebutja la Llei. A vegades aquesta és també la nostra experiència. Si afirmem de manera contundent el nostre compromís amb el matrimoni sembla que exclouem els milions de persones que han pres una altra direcció. I si no reafirmem el nostre matrimoni estem rebutjant un aspecte vital per a la vida d’un cristià. Com Jesús, ens podem sentir davant un enutjós dilema.

Però Jesús sempre troba com sortir-se’n. I és així perquè la gràcia de Déu crea un nou espai en el qual es pot ser al mateix temps misericordiós i fidel. Amb la gràcia de l’Esperit Sant podem entrar en diàleg amb gent que tenen vides complexes, i pregar per a trobar la

paraula de Déu. Una paraula inesperada, una paraula nova que també és la paraula eterna de l'amor. Però per sentir aquesta paraula ens hem d'atrevir a escoltar: escoltar Déu que és amor, escoltar l'Església, i escoltar amb un cor i esperit oberts a aquells que tenen vides diferents a les nostres.

Diàleg també ens expressa alguna cosa sobre l'ètica sexual. L'ètica sexual no es refereix exactament al que està prohibit o permès. No es refereix fonamentalment a regles. Un acte sexual no és en primer lloc un acte físic: és el verdader amor sexual en què la parella es parla mútuament. L'un li diu a l'altre: "Aquest és el meu cos, te l'entrego". S'ofereixen l'un a l'altre, una paraula feta carn. La primera pregunta sobre qualsevol acte sexual no és "Està permès?" Sinó "Què significa?"

Si tens sexe amb algú i l'abandones de seguida a l'endemà, negues amb la teva vida el que has fet amb el teu cos. És un acte de comunió i de comunicació. Per tant, si parreu amb una parella que viuen junts sense estar casats, d'entrada no els digueu que les relacions sexuals no estan permeses, sinó ajudeu-los a veure quin significat tenen, el que expressen. Convidem a la gent a descobrir el significat profund i bell de la nostra sexualitat.

Crec que la base de tota ètica sexual cristiana és el Sant Sopar. Davant del patiment i la mort, Jesús s'entrega a sí mateix als deixebles: "Aquest és el meu cos, entregat per vosaltres". Va ser un acte de fidelitat, fins i tot quan ells no li van ser fidels. "M'entrego a vosaltres per sempre"; va ser un acte de generositat. Jo us entrego tot el que sóc. Va ser un moment de vulnerabilitat, posant-se ell mateix en les seves mans per tal que fessin el que volguessin.

L'ètica sexual ens ensenya com viure aquesta fidelitat, generositat i vulnerabilitat l'un amb l'altre. I, per tant, part de la vostra missió és ajudar la gent a veure la bellesa de la sexualitat. Després, ells ja podran buscar com viure aquests valors des de la seva pròpia situació personal. La paràbola del Bon Samarità té alguna cosa a dir en cada una d'aquestes situacions.

Qui és el meu proïsme?

L'home de llei fa una pregunta: "Qui és el meu proïsme?" Aquesta pregunta li surt del fons de dintre seu. Vol conèixer els límits del seu amor. Jesús li dóna la volta a la pregunta amb una altra pregunta: "Qui dels tres va ser el proïsme de l'home que va caure en mans dels lladres?" Aquest és un amor que no té límits, perquè mai sabem qui el necessitarà.

La pregunta del jurista és literalment egocèntrica. Ell veu el món des del seu punt de vista. El repte més gran al qual tots ens hem d'enfrontar és aconseguir alliberar-nos del nostre propi egoisme. Comencem el viatge de la vida com un nen. El nadó és el centre del seu propi món. Créixer és el petit descobriment que hi ha més gent i que no existeixen només per fer la nostra voluntat. Darrera del pit hi ha una mare. Alguns de nosaltres romanem en l'egocentrisme. Noel Coward, un dramaturg anglès, es va trobar amb un amic que feia molts anys que no veia, i va dir: "No tenim temps per parlar dels dos, per tant parlaré de mi". Una vegada, un matemàtic molt conegut estava allotjat a Blackfriars. El van trucar per telèfon, i el

vàrem anar a buscar. El vàrem trobar a la cuina, i li vaig dir: "Allà està" I ell va replicar: "No. Joestic aquí. Vostè està allà".

La paràbola convida a l'home de llei a oblidar-se de qui és i a identificar-se amb el Samarità, l'odiat enemic dels jueus. S'ha d'alliberar de l'estret món de l'home de llei que formula obligacions concretes. S'ha de convertir en un ésser humà, un nen del Déu Universal. Ha de descobrir qui és en relació a qui el necessita.

Això ens expressa alguna cosa profunda sobre la naturalesa del matrimoni. Legalment és un contracte que lliga dos éssers humans. Cada vegada més aquest contracte és considerat temporal. La gent negocia contractes pre-nupcials per si el matrimoni es trenca.

Però en el matrimoni nosaltres prometem descobrir qui som en relació a una altra persona desconeguda. Un vell amic meu es va casar fa uns anys. Tenir un fill va ser per ell un moment de revelació; quan es van mirar l'un a l'altre, cada un d'ells va veure una cosa que mai abans havia vist: una mare i un pare. Quan us caseu i teniu fills, l'antiga persona solitària que éreu abans, mor. Mai tornareu a ser els mateixos, i és per això que, sovint, alguns pares pateixen una depressió post-natal. Han de plorar per l'individu solitari que eren i que ja mai més no seran. En cada etapa del vostre matrimoni descobrireu nous aspectes de qui sou i qui és la persona amb la qual us heu casat. Quan un de vosaltres s'enfronta a la malaltia, de nou, una vegada més, tots dos patiu un canvi. Si l'altra persona pateix una depressió o Alzheimer es produeix un nou descobriment. Estar casat és prometre apuntar-se al viatge dels descobriments, deixar-se sorprendre per vosaltres mateixos i per l'altra persona. Martin Buber, el filòsof jueu, parlava de la verdadera amistat com "la Santa Inseguretat". No sabeu en què us podeu convertir quan camineu cap a Jericó.

Prometeu deixar que l'altra persona segueixi essent una sorpresa. Després d'un temps, pot ser temptador pensar que ja heu aconseguit conèixer del tot l'altra persona. Heu escoltat moltes històries de la seva infància, podeu anticipar-vos a les seves bromes, sabeu d'entrada què demanarà al restaurant i el que es descuidarà quan prepari la maleta per les vacances. Però vau prometre deixar que us sorprenguéss. Vau prometre deixar-vos sorprendre per vosaltres mateixos!

Per tant, qualsevol amor verdader ens convida a deixar de banda l'auto-definició final. No conec anticipadament qui és la persona a qui haig de considerar el meu proïsme. Part del nostre testimoni cristià consisteix a no preocupar-nos de qui som. Dietrich Bonhoeffer quan va estar a la presó es va obsessionar amb preguntes al voltant de la seva pròpia identitat. Finalment va aprendre a abandonar-se en mans de Déu.

"Qui sóc jo? Aquestes tristes preguntes sobre mi mateix em fan mal.

Qui sigui que jo sóc, tu em coneixes, oh Déu, sóc teu."

En la vostra missió en aquest món de relacions trencades, podeu ajudar a la gent a tenir el coratge de comprometre's en aquest viatge, deixant de banda antiquades auto-definicions. Pot ser que la gent visqui junta sense casar-se perquè tinguin por al risc del compromís. Vosaltres els podeu donar coratge. Si estan divorciats i tornats a casar, poden tenir por a ser ferits de nou. Podem convidar-los a emprendre l'aventura de l'amor, i atrevir-se a ser més

del que nosaltres havíem pensat. Herber McCabe OP deia sovint: “Si estimes, et feriran o potser fins i tot et mataran. Si no estimes, és que ja estàs mort”.

Demà i demà passat parlarem de com el Samarità va veure l’home al costat del camí i va compadir-se'n. Avui ens fixarem en la frase següent:

S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. L'endemà va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li:

»-Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més.

En aquest text veiem allò que és essencial en qualsevol amor i, per tant, també en l’ètica sexual: la fidelitat, la generositat i la curació de les ferides. En la resta d’aquesta conferència introductòria ens aturarem en aquestes coses. En el que hem d’aprendre dels nostres matrimonis i en el que tenim per oferir a la gent que es troba en un altre tipus de relació.

Primer, fixem-nos en la fidelitat. Al Sant Sopar Jesús ens va entregar el seu cos per sempre. Tant se val si els seus deixebles no li van ser fidels; ell sempre ens serà fidel. Si l’amor és la vida de Déu, llavors l’amor ha de ser etern. El matrimoni és un sagrament de l’amor fidel a Déu perquè és “en la prosperitat i en l’adversitat, en la salut i en la malaltia [...] tota la vida”. Per tant, creiem que el significat intrínsec d’entregar el vostre cos a algú és que ho feu per sempre. És això un ideal inaccessible i impossible?

Avui en dia aquest ideal està molt lluny del que molta gent veu com a significat de l’acte sexual; sovint ho veuen només com una activitat plaent. Què podem dir a la gent que s’ha divorciat i s’ha tornat a casar? És inútil enfrontar-los a les equivocacions dels seus matrimonis anteriors. Ningú de nosaltres ho pot jutjar. Qualsevol de nosaltres es podria haver trobat en la mateixa situació. Per tant, què podem dir sobre la fidelitat en l’amor?

Els deixebles no van ser fidels el Divendres Sant. En el pati del Gran Sacerdot, Pere el va negar: “Jo no conec aquest home”. La majoria dels altres deixebles van fugir. Jesús es va entregar pels que no li van ser fidels al principi. Van haver d’aprendre a ser fidels a poc a poc. A Pere li va costar un bon temps arribar a convertir-se en roca. A la platja, Jesús li perdona la seva errada, però ell n’havia d’aprendre. Segons una primitiva llegenda, en temps de la persecució Pere fugia de Roma quan es va trobar Jesús que anava en sentit contrari. Li pregunta a Jesús: “On vas?” *Quo vadis?* (En aquest lloc hi ha actualment un restaurant molt car que els pobres dominics no es poden permetre visitar). I Jesús li va replicar: “Vaig a morir per segona vegada”. Llavors, Pere va donar mitja volta i va tornar per enfrontar-se a la mort. Finalment, després d’un llarg període, es va convertir en una persona fidel. Li va costar tota la vida.

Per tant, la fidelitat no és una cosa que tens o no tens. La gent que es troba en una segona o tercera relació encara pot, igual que Pere, aprendre la virtut de la fidelitat cap una altra persona. Aprenem a poc a poc a ser persones fidels. La fidelitat és molt més que no cometre adulteri, encara que això també en forma part. La fidelitat és ser fidel a la veritat de l’altra persona. Tot i que un acadèmic deia que s’hauria de ser molt sincer. Un dia al matí, li va dir

a la seva dona, que semblava una mica cansada: “Estimada, estàs preciosa aquest matí”. I ella li va replicar: “I que et semblo la resta del dia?”

La fidelitat és estar atent al que l'altre viu, als petits signes de decepció o d'infelicitat, aprendre a desbloquejar la seva alegria, entenent les seves pors i sense jutjar els seus fracassos. Tot això és la fidelitat, i tots nosaltres ho anem aprenent de mica en mica.

Necessitem aprendre la fidelitat a totes les nostres amistats, perquè cada amiatat és una participació en l'amor etern de Déu. Fidelitat als nostres pares quan es fan grans; fidelitat als nostres fills, fins i tot si s'han allunyat de nosaltres; fidelitat als nostres amics, fins i tot si s'han divorciat i s'han tornat a casar per quarta vegada; fidelitat a l'església fins i tot quan no hi estem d'acord i desitgem criticar-la. Els membres de l'Església estan cridats a la “fidelitat”. Qualsevol amor verdader és per sempre. Per tant, el que podem aprendre dels nostres matrimonis i podem aportar al món de les relacions trencades és la virtut de la fidelitat. Mai és massa tard per començar de nou, com va fer Pere.

Jesús sap que serà entregat per Judes als seus enemics, i que serà traït per Pere i que els altres deixebles desitjaran no haver-hi tingut res a veure. Pren les seves decisions i les converteix en un regal. Aquest és el meu cos entregat per vosaltres. Vosaltres m'entregareu als romans, i pretendreu no tenir res a veure amb mi. Però jo transformo la vostra entrega en un regal. Aquesta és la suprema generositat de l'amor diví.

Enfrontats a traïcions en les nostres relacions, vivim aquesta suprema generositat? Si l'altra persona falla, imposem la nostra pròpia superioritat moral? Utilitzarem les seves errades per a guanyar amb avantatge? Jesús no ho va fer. Va fer de les seves errades un moment de gràcia. Les va convertir en el moment d'una nova i profunda intimitat. No hi va haver retrets.

No he relacionat aquesta part amb la paràbola del Bon Samarità perquè ell no s'anava a casar amb l'home atacat pels lladres! Però, de fet, ell encarna una mena de fidelitat. Descobreix l'home i el cuida, després el deixa a l'hostal i segueix el seu camí, promentent tornar de nou. Ell ens mostra l'amor per l'home, però cadascú ha de viure la seva pròpia vida. Es mostra molt proper a l'home en la seva desgràcia, però li permet ser ell mateix. L'amor de Déu engloba aquest mateix dinamisme de proximitat i de deixar ser. Per a nosaltres, existir és ser estimat per un amor totalment proper i que al mateix temps ens ofereix espai per a ser nosaltres mateixos. El nostre amor és una lleu participació en aquest amor diví que ens manté units al cor del nostre ésser i ens deixa ser.

Sant Agustí deia que Déu està més proper a nosaltres que nosaltres mateixos. Per a descobrir Déu hem de fer un viatge al nostre interior, i descobrir-lo com l'impuls que ens manté units al nostre ésser. En el fons del meu ésser no estic sol. Dins meu sóc estimat en tot moment. Déu està més a prop de nosaltres que el nostre marit i la nostra esposa.

I per tant, Déu ens deixa ser. Déu diu: “Que es faci la llum”, i aquí està la llum. Herbert McCabe va escriure: “La Creació és simplement i solament deixar que les coses existeixin, i el nostre amor és una dèbil imatge d'això.”² Déu ens salta a sobre, a sota, per sobre nostre

---

² God matters 108f

dient “Eh, mira’m, t’estimo”; Déu és increïblement discret. Podríeu fins i tot no adonar-vos en absolut que Déu està allà.

El nostre amor fidel segurament necessita aprendre el que és la combinació d’intimitat i de deixar respirar l’altra persona. Herbert va escriure: “Allò que ens dóna un espai que ens permet moure, un espai per créixer i convertir-nos en nosaltres mateixos, és l’amor que ens arriba de l’altre. L’amor és un espai en el qual et pots expandir, i, per tant, sempre és un regal... donar amor és donar un regal preciós de res, espai... Donar amor és deixar ser”.³

Sant Tomàs de Aquino deia això: “En l’amor, dos es converteixen en un però segueixen essent distints”. L’art d’estimar és saber quan ser un i quan ser dos, quan estar units i quan poder respirar. A vegades jo voldria estar molt proper a l’altre, però l’altra persona necessita respirar. O potser jo vull estar sol però veig que l’altra persona necessita una abraçada. El verdader amor consisteix en estar obert a allò que l’altre necessita en aquest moment. A vegades els nanos passen moments de dificultats perquè no saben què volen. Si els abraceu us diran “deixa’m sol”. I si els deixeu, et diran “ningú m’estima”. Res està bé. I estimar-los serà superar aquest difícil temps de confusió.

Passarà el mateix en la vostra missió cap a la gent amb relacions ferides. Haureu de descobrir quan ser propers i oferir tendresa, i quan donar la volta i no intervenir. Això implica tenir una gran sensibilitat per a llegir els rostres i el llenguatge del cos.

Una última paraula sobre la violència: el Samarità deixa la seguretat de Jerusalem i s’aventura en un món violent on troba un home que és donat per mort. La vostra missió us porta també a un món violent on trobareu molta gent ferida.

Totes les nostres relacions estan marcades per ferides. Dins del matrimoni hi ha ferides de decepcions: ell es va tornar a oblidar del nostre aniversari de casament! També ferides d’infidelitat, ferides de paraules violentes o silencis agressius, fins i tot ferides literalment físiques per violència domèstica. La gent també tindrà ferides que provenen d’altres relacions. Ferides de relacions anteriors que van ser equivocades, d’inseguretats. Els homosexuals patiran ferides com les de la no-acceptació, de prejudicis, potser de rebuig dels seus familiars. I haurem d’oferir-los la curació; per això primer ens haurem d’enfrontar a les nostres pròpies ferides, i convertir-nos en persones que gaudeixen de la mateixa pau de Déu.

Hi ha una relació íntima entre la violència i la sexualitat. Moltes vegades, la sexualitat està deformada per la violència. En l’Antic Testament veiem com el rei David pren per la força a Bathsheba, l’esposa d’Uriah l’Hitita, i com després assassina el seu marit. Avui veiem la violència de la violació en zones de guerra com al Congo, la violència de l’abús dels nens, la violència de la prostitució.

Permeteu-me citar-me a mi mateix: “L’Últim Sopar ens ensenya que el cor de l’ètica sexual d’un cristià és la renúncia de la violència. Nosaltres busquem la reciprocitat i la igualtat. Quan algú desitja el cos d’una altra persona, aquest desig no hauria de ser a l’estil dels depredadors, buscant prendre possessió del cos com si fos un tros de carn per a ser

---

³ God matters pàg 108

devorada. Hem d'aprendre a desitjar d'una manera plaent a l'altre, que valori la seva vulnerabilitat, que es complagui en la seva mateixa existència. Ens hem de delitar en l'altre com Déu es delita en nosaltres, tendrament i sense domini. En la mesura que hi ha una presa de possessió, llavors ha de ser recíproca. Tal com diu Sant Pau: "La dona no és mestressa del seu propi cos, és del seu marit; de la mateixa manera, el marit no és amo del seu propi cos, és de la seva dona" (I Corintis 7,4).⁴ Si volem arribar a la gent amb relacions vulnerades en aquest món, primer ens hem d'enfrontar a tota mena de violència que hi hagi en el nostre matrimoni, sigui amb paraules feridores, menyspreu o fins i tot violència en la nostra pròpia sexualitat. Llavors serem capaços, com el Senyor ressuscitat, de dir a les altres persones, persones ferides: "La Pau sigui amb vosaltres".

Hi ha també la gran ferida de la pobresa. Gràcies a Déu, Brasil s'està convertint en una potència econòmica i milions de persones s'han alliberat de la pobresa. Però encara el nostre món està ferit per una terrible desigualtat en la distribució de la riquesa, amb més de mil milions de persones en pobresa aguda. La pobresa és destructora del matrimoni. Si ets pobre, possiblement hagi de viatjar lluny per a trobar feina, i això fa que els treballadors sovint estiguin separats dels seus familiars i fills. L'atur és destructor de la vida familiar. Una enquesta feta fa poc a Gran Bretanya demostrava que un aturat normalment rep una gran comprensió per part de la seva esposa durant unes sis setmanes solament. A partir d'aquí, l'home comença a prendre confiança en sí mateix i, finalment, l'estima de la pròpia esposa. Per tant, estimar i promocionar el matrimoni implica també lluitar contra la pobresa, oposar-se al creixement de les desigualtats al nostre món.

Haig d'anar acabant! Us enfronteu a un canvi profund, i això és un repte per a tota l'Església: Com podeu ser fidels a la vostra espiritualitat de matrimoni i tenir, al mateix temps, una missió per al nostre món trencat, en què molta gent viu una altra mena de relacions: cohabitació, divorciats i tornats a casar, homosexuals? Quina missió teniu en aquest món de relacions ferides i trencades?

Veiem que Jesús dialoga amb l'home de lleis. Tota missió cristiana implica un diàleg en el qual les dues parts parlin i escoltin, ensenyin i aprenguin. Si ens atrevim a escoltar Déu, a l'Església i als que estan ferits, llavors el Senyor ens donarà una paraula que sigui a la vegada fidel i nova. La paràbola també ens suggereix alguns camins per avançar. Qualsevol amor ens demana que anem més enllà de qualsevol identitat establerta. Hem de deixar fora les nostres anteriors auto-definicions. Nosaltres, tots, estem cridats a convertir-nos en amants fidels. És un repte per a nosaltres, fins i tot per a aquells matrimonis forts. Hem d'aprendre a ser vulnerables, arriscant-nos que ens fereixin, com va fer Jesús, però plens de l'esperança que cada ésser humà, sigui el que sigui que hagi fet, està en el camí cap a un amor més enllà de tota la nostra imaginació. Guarim nosaltres el nostre matrimoni de tota violència, i així, llavors, serem portadors de la pau de Crist.

---

⁴ Lytta Basset, Eric Fassin and Timothy Radcliffe *Christians and Sexuality in the Time of Aids* London 2007 p.62

El veié (Lc 10,33)

23 juliol 2012

El Bon Samarità veu l'home caigut a la vora del camí, i es sent ple de compassió. El sacerdot i el levita realment no el veuen. Ells veuen un problema, algú que destruirà, potser, la seva puresa ritual, o que retardarà la seva tornada a casa amb la seva família.

Jesús és algú que té els ulls oberts. Ell veu a Natael sota la figuera i veu que és un home sincer (Jn 1,48). Ell veu el menyspreat recaptador d'impostos Leví amagat entre la multitud, i hi veu un deixeble (Mc 2,14). Ell veu Zaqueu sobre un arbre sicòmor, i hi veu un amic (Lc 19,5). Ell veu la vídua introduint en el Tresor les seves insignificants monedes (Mc 12,42) i hi veu la seva gran generositat. El sacerdot i el levita veuen des de l'exterior. Ells veuen algú en funció de les seves preocupacions. Jesús veu des de l'interior. Ell veu la bondat i la bellesa interior de la gent. Ell els veu com a creacions de Déu, com a regals.

Com aprendre a veure amb els ulls de Jesús i del Bon Samarità? Això porta els seu temps. Quan Jesús va curar el cec de naixement (Mc 8,22) va necessitar dos impulsos. Després del primer intent el cec no veia persones, sinó arbres que caminaven. A vegades sento que jo m'he quedat en aquest punt!

Una primera etapa podria ser veure la persona amb qui us heu casat! Quan us vau enamorar us quedàveu mirant-vos fixament l'un a l'altre amb ulls d'admiració! Estàveu astorats davant la seva bellesa i bondat. Com és possible que ell o ella m'estimi! Però després d'uns quants anys de matrimoni, alguns deixen de mirar-se tan atentament. Ens anem tornant una mica cecs. Potser pensem que ens coneixem tan bé que no ens cal mirar més enllà! I, per tant, ens perdem els senyals d'infelicitat, el desig de tendresa, una paraula no pronunciada amb els llavis. I per això, quan de cop i volta algú abandona el seu matrimoni, l'altra persona sovint se sorprèn. Ells no havien vist venir la crisi perquè havien deixat de mirar!

La por ens pot tornar cecs. Ens fa por veure que no interessem gaire. La gelosia van cegar Otel·lo, i, així, ja no podia veure l'amor de la seva esposa per ell. La culpa ens pot fer incapaços de mirar l'altra persona als ulls.

Veure no consisteix en mirar fixament, posant la gent sota un microscopi. Podem veure millor quan mirem de reüll, i albirem la seva total humanitat. Mirar-los quan estan mig adormits i amb les defenses baixes. A l'Índia es diu que quan dormim la nostra cara "és l'amiga del món"⁵. El Sant Pare Benet sovint ha subratllat el vincle que hi ha entre l'amor i la veritat. La vostra mirada només és verdadera si és d'amor, i només és realment d'amor si

---

⁵ Gregory David Roberts *Shantaram* p.165

descobreix la veritat de l'altra persona. Quan va ser l'última vegada que vau veure de manera real el vostre marit o la vostra esposa?

La major preocupació que molts de vosaltres heu expressat és com arribar fins aquesta gent amb relacions trencades o incomunicades. Doncs no les mireu com un problema que s'ha de resoldre! Per exemple, aquesta parella jove que cohabita, s'ha de casar! Aquesta parella separada i tornada a casar ha d'aconseguir la seva nul·litat. Hem de regularitzar-ho! Jesús no és un solucionador de problemes.

Abans de dir res, hem de veure allò que és bo en l'amor de la gent, fins i tot si hi ha una situació que no s'adiu amb l'ideal proposat per l'església. No hem de mirar-les com persones fracassades, sinó en camí cap a la plenitud de l'amor, tal com nosaltres. No podem ser com aquell home a qui li van preguntar el camí cap a Dublín -ell va contestar que si ell volgués anar a Dublín, no començaria per aquell lloc!-, sinó que des del punt en què un es troba, sigui quin sigui el seu desordre o les seves ferides, comença de nou el viatge cap a Déu.

El repte més gran és veure aquells a qui considerem enemics. Durant la revolució a Nicaragua, un dominic americà va ajudar un grup de joves nicaragüencs a posar en escena la paràbola del Bon Samarità durant la Missa. Els va explicar que un jove nicaragüenc va ser colpejat i deixat mig mort al mig de la carretera. Un germà dominic va passar pel costat i el va ignorar. Després hi va passar un catequista i va fer el mateix. I poc després, un enemic, un "contra" amb uniforme militar va arribar al seu costat. Es va aturar, va posar un rosari al voltant del coll del nicaragüenc, li va donar aigua i el va portar fins la ciutat més propera. En arribar a aquest punt, la meitat de la comunitat va començar a cridar i a protestar. Era inacceptable que un "contra" pogués fer això. Els "contras" eren una gent terrible. "No tenim res en comú amb ells". La Missa es va convertir en un caos. Llavors, la gent va començar a discutir sobre el sentit de la paràbola. Com que els havia commocionat, la van arribar a entendre de manera més profunda. No ens hem adonat, de com commociona aquesta paràbola?

Finalment, hem d'aprendre a veure el pobre, que sovint, en la nostra societat, és invisible. Els famosos són visibles a tot arreu. Tothom mira al ric. Just abans de la paràbola del Bon Samarità, Jesús es dirigeix als seus deixebles i els diu: "Feliços els ulls que veuen el que vosaltres veieu" (10,23). Els ulls dels sants veuen la pobresa. La Mare Teresa de Calcuta va anar a una festa en honor seu a Roma. Estava plena d'importants dignataris, ambaixadors i cardenals. En la porta ella es va parar a parlar amb un captaire. Parlaven sense parar. Finalment, algú hi va anar i li va dir: "Mare, ses excel·lències estan esperant per saludar-la". I ella va replicar "No veieu que estic parlant amb Crist?"

Se'n compadí (Lc 10,33)

24 juliol 2012

El samarità veié l'home que estava tirat al mig de la carretera i se'n compadí. Això significa literalment que "se li va regirar l'estómac". Va ser tocat al fons de tot del seu ésser. La paraula "compassió" significa sentir *amb* algú. És bo sentir *per* algú, això és part de la compassió, però es podria percebre com una cosa indulgent i paternalista. Haig de sentir també amb ells, posant atenció a com ELLS senten i veuen les coses.

Així, doncs, aquestes són les dues cares de la compassió: haig de veure la persona com un ésser humà igual que jo, com al meu germà o germana. I també haig d'aprendre a veure'l com algú diferent de mi, fruit de les seves experiències, úniques, i qui no puc conèixer del tot. Fa un parell de dies, quan parlava de l'amor, deia que aquest implicava acostar-se a la gent de manera íntima, però també donant-los espai per a ser ells mateixos. El samarità s'acosta, però també deixa el ferit a l'hostal per tal que continuï amb la seva pròpia vida.

Brasil era el país del gran Helder Càmara, el sant arquebisbe de Recife. Ell és el meravellós exemple de compassió en el primer sentit. Va ser acusat de ser comunista perquè es preocupava pel pobre que viu a les *favelas* dels turons al voltant de la ciutat. Ell deia: "Si no vaig als turons a l'interior de les seves *favelas* per a saludar-los com a germans i germanes meves, llavors ells baixaran dels turons a les ciutats amb banderes i pistoles".

A vegades, quan Helder Càmara sentia que algun pobre havia estat pres per la policia, trucava a la policia i deia: "He sentit dir que vostè ha empresonat el meu germà". I la policia es disculpava: "Sa Excel·lència, ha estat un terrible error!, no sabíem que era el seu germà. Serà alliberat de seguida!" I quan l'arquebisbe anava a comissaria a recollir l'home, la policia deia: "Però sa Excel·lència, no té el mateix cognom que vostè". I Càmara replicava que tot pobre era el seu germà i la seva germana.

Estimar l'altre és veure'l com algú igual que tu, un ésser humà igual que tu. Sant Agustí deia que l'amic és "un altre jo". Va escriure: "Estic d'acord amb el poeta que va descriure el seu amic com 'la meitat de la seva pròpia ànima'. Per això, jo sento que la meua ànima i la dels meus amics és una sola ànima en dos cossos". Quan ens acostem a les persones que viuen relacions trencades o que cohabituen, o divorciats tornats a casar, ens veiem nosaltres mateixos en la seva posició. Ens identifiquem amb ells i sabem que podríem estar fàcilment en la seva situació.

L'altra cara de la compassió és acceptar que l'altra persona *no* és com jo. L'altra persona és única i no podem conèixer exactament el seu patiment. És verdaderament irritant, si estàs patint, que algú et digui: "Sé exactament el que estàs patint" Potser has perdut algú a qui estimaves, o estàs en el dolor físic del final, i vols cridar: "No, no ho saps! Tu no ets jo!" El

meu patiment no és exactament el mateix que el de ningú. Tu mai has perdut el meu marit o la meva esposa! Tu no saps el que és per a mi estar davant la mort.

La verdadera compassió respecta també l'alteritat i el misteri de l'altre.

Com puc fer créixer aquest respecte cap a l'altra persona? Ahir parlava de com mirar l'altre. Resem per a poder veure amb els ulls de Jesús. Però Jesús també es deixa veure a sí mateix. Sobre la creu, ell mor nu davant els nostres ulls. Els seus ulls perceben tots els nostres enganys, i, amb tot, té el coratge de permetre'ns veure'l, fins i tot mort a la creu, quan no pot mirar cap a un altre cantó. Ell es confia al nostre esguard.

La verdadera compassió significa mirar la gent amb amor, però també permetre'ls que ens vegin. Si només mirem nosaltres ens posem en una situació de certa superioritat. En l'església primitiva, en el baptisme se'ns treien tots els vestits. Ens introduïem nus i sense vergonya en la font. No necessitàvem amagar-nos de la mirada penetrant de Déu com Adam i Eva després de la caiguda. Ara podem posar-nos davant de Déu tal i com som. Gregori de Nicea escrivia: "Rebutjant les fulles pansides que obscureixen la nostra vida ens haurem de presentar de nou nosaltres mateixos davant els ulls del nostre Creador".⁶

En en matrimoni, i també en la vida religiosa, aprenem la reciprocitat de la compassió. Ens deixem commoure pel que l'altra persona viu. Mirem els altres amb els ulls oberts. Però també ens hem d'atrevir a deixar-nos veure pel nostre cònjuge. No necessitem amagar les nostres debilitats, els nostres dubtes, les nostres inseguretats. Fins i tot ens hem de posar literalment nus davant de l'altre, i això ens demana una gran confiança, especialment quan ens anem fent grans i més "fofos"!

Comprovarem que ells ens miren amb agraïment i comprensió. És que tenim por que si la nostra parella ens veu com realment som potser ja no ens estimi mai més? Potser ens sentim impulsats a construir una façana per guanyar la seva admiració més que confiar en el seu compassiu amor per nosaltres? Déu ens veu tal com som, i ens estima més que ningú.

Un dia vaig anar a visitar una gran deixalleria a la perifèria de Kingston, Jamaica, on vivien les persones més miserables. Vaig descobrir-hi una mena de cabana primitiva que era gairebé com una gran caixa de cartró. Quan m'hi vaig acostar, en van sortir una mare i el seu jove fill. Em van convidar a entrar i em van oferir una Coca-cola que, vaig suposar, havien trobat entre les deixalles, i el seu fill em va oferir d'intercanviar-nos les samarretes. Em vaig commoure profundament. He conservat aquesta samarreta durant molts anys. S'ha encongit bastant. El que va passar és que no tan sols jo els vaig veure, si no que ells em van veure a mi, jo vaig existir als seus ulls, vaig ser convidat a casa seva. Ens vam veure mútuament. Sense aquesta reciprocitat, fins i tot la compassió es pot convertir en paternalista i arribar a ser dominadora.

---

⁶ De Virginitate XIII 1,15f, citant SimonTugwell OP, *The Way of the Preacher* Londres 1979 p.92

Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més (Lc 10,35)

25 juliol 2012

Imagino que el samarità havia planificat el dia. Tenia tot el que necessitava pel seu viatge: diners, vi, oli i pa. I quan va veure l'home ferit al mig del camí i se'n compadí, els seus plans es van trastornar. Probablement va utilitzar els seus vestits per embenar-lo. L'oli i el vi els devia utilitzar per a curar-li les ferides, i els diners, entregats a l'hostal. Va prometre uns diners que no tenia en aquell moment: "Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més".

Hi ha una dita anglesa que diu: "Si vols fer riure a Déu, explica-li els plans que tens". L'amor altera tots els acurats plans que fem per a la nostra vida. Si nosaltres estíem, llavors hem de, en algun sentit, perdre el control de la nostra vida perquè nosaltres no poder preveure tot el que l'amor ens demanarà. Un dominic francès va arribar per estar-se amb la meua comunitat, a Oxford. Havia après bengalí perquè volia compartir la seva vida amb els més pobres dels pobres de Calcuta. Jo en aquell temps era estudiant i li vaig preguntar què volia fer per ells. Ell em va contestar: "Com puc saber-ho abans que m'ho demanin?"

Suposo que molts de vosaltres haureu vist la pel·lícula *Homes i deus*. És la història verdadera d'una comunitat de monjos trapencs que vivien en les muntanyes Atlas d'Argèlia. Estaven totalment integrats en la ciutat musulmana local. De cop es van trobar atrapats en l'escalada de violència que regnava entre els terroristes i l'exèrcit. Van haver de decidir si es quedaven o s'anaven. Sabien que si es quedaven segurament podrien ser assassinats. Quan van establir la comunitat mai van imaginar que la seva vocació els exigiria la mort. Un dels monjos més joves li diu al Prior: "Però jo no m'he fet monjo per morir". I el Prior li replica: "Però tu ja has entregat la teua vida". Van ser decapitats el 21 de maig de 1996. Aquesta va ser una inesperada petició d'amor.

Vosaltres ja heu experimentat això en el vostre matrimoni. Quan us entregueu l'un a l'altre per amor no sabeu d'entrada què us costarà. Vaig sopar amb un amic i la seva dona. En aquest moment ella està perduda en el núvol de l'Alzheimer. Quan estaven acabats de casar i eren joves, mai van pensar que el seu amor es convertiria en una cosa tan profunda, tan gran que ell cuidaria d'ella fins i tot quan ella ja no recorda ni qui és ell. Quan Josep es va comprometre amb Maria no podia saber que això l'implicaria en l'educació d'algú que no era el seu fill, el Salvador del món.

La nostra societat s'espanta amb aquesta imprevisibilitat de l'amor, i és per això que moltes parelles signen acords pre-nupcials. Temem córrer riscos. L'historiador d'idees, el canadenc Charles Taylor, ha argumentat que després del segle XVI hem vist com creixia la cultura del

control. Quan la gent va deixar de creure en la dolça providència de Déu, va caldre prendre el control del món. Tot ha de ser dirigit, taxat, controlat. Fins i tot l'Església sovint és temptada amb la cultura del control! Però l'amor exigeix més del que coneixem per endavant i dóna més del que ens podem imaginar.

Vol dir això que hem d'evitar *qualsevol* mena de control en les nostres vides? Hem de convertir-nos en gent passiva, presoners dels altres, a mercè de les circumstàncies? Perden les nostres vides tota direcció quan responem a l'inesperat? No, perquè la llibertat més profunda és entregar la nostra vida. Jesús és la persona més lliure que hagi existit mai. I el seu gran acte de llibertat va ser entregar-se a nosaltres sense reserva. **“Per tal que puguem gaudir de llibertat Ell ens ha fet lliures”** (Galates 5,1a). Aquesta és la llibertat del matrimoni, el risc d'entregar-se un mateix a una altra persona. La persona que no s'atreveix a prendre aquest risc, si no que sempre vol tenir el control de totes les coses, és presonera d'aquest temor.

Passa el mateix amb la vida religiosa. Estem cridats a viure aquesta incertesa amb alegria. Un dels meus amics més íntims en l'Ordre és un dominic francès que es diu Jean Jacques. Va fer estudis d'Economia, va anar a Argèlia per estudiar irrigació, va aprendre àrab, donava classes a la Universitat. Era dur però era profundament feliç. I llavors, un dia, el seu Provincial el va trucar per demanar-li que tornés a França a donar classes. Estava totalment desconcertat; estava trist, i llavors va recordar l'alegria d'haver entregat la seva vida sense condicions. Per tant, va anar a comprar una ampolla de xampany per a celebrar la seva llibertat amb els seus amics. Uns anys més tard jo vaig ser escollit per a ser el Mestre de l'Ordre i volia tenir algú al meu costat que conegués bé el Consell General. Vaig localitzar Jean Jacques i li vaig demanar que vingués. Ell em va demanar si podia pensar-s'ho. Jo li vaig dir que sí. Ell em va preguntar si es podia prendre un mes per a pensar-hi. Jo li vaig demanar que es prengués un dia. Ell va dir que sí. Més xampany! El xampany de la llibertat.

Forma part de la nostra missió impulsar la gent perquè pregui el risc de l'amor. Potser els joves a vegades cohabituen perquè els fa por prendre aquest compromís. O la gent en segona i tercera relació tenen por de ser ferits de nou, i volen tenir el control absolut de les seves vides.

Animem-nos cadascú a tenir el coratge de deixar que Déu canviï els nostres plans!

Vés, i tu fes igual (Lc 10,37)

26 juliol 2012

Aquests últims dies han estat plens de paraules. Heu hagut de sentir les meves avorrides paraules, i, espero, haureu intercanviat paraules més interessants entre vosaltres. Però les últimes paraules que contemplem ens conviden a passar de les paraules als fets: "Vés i fes tu el mateix". Permetem que les paraules es converteixin en realitat concreta.

Es va fer un experiment a Nova York. Es va demanar a un grup de seminaristes que preparessin una homilia sobre la paràbola del Bon Samarità com un exercici per a l'aprenentatge de com predicar. Van preparar els seus textos en un edifici i després havien d'anar caminant pel carrer fins un estudi on els havien de gravar en vídeo. Es va caracteritzar un actor com si fos un ferit tirat sobre el paviment i cobert de sang, demanant ajuda. El 80% d'ells van passar-li pel costat, i ni el van veure. Van estudiar la paràbola i fins i tot en van escriure paraules boniques, però van poder passar pel costat d'un home ferit i ignorar-lo.

El conegut cardenal Martini us va dir: "Tot i que els equips de la Mare de Déu no són un Moviment d'acció, volen ser un Moviment de gent activa"⁷ Què és el que ens impedeix actuar? Potser en encarar-nos al patiment del món ens sentim incapaços. De debò pot canviar alguna cosa la meua petita persona? Mahatma Gandhi deia: "Tot el que facis serà insignificant, però és important que ho facis". Cadascú de nosaltres és enviat a la nostra petita gesta. Amb la gràcia de Déu, el món pot canviar.

Penseu en Rosa Parks, una negra americana que, l'any 1955 es va negar a cedir el seient de l'autobús a una persona blanca. Un acte banal, decidit en un moment, que va commoure el món i va contribuir a destruir la segregació racial. Un dominic irlandès, Herbert McCabe, viatjava per Sud-Àfrica en temps de l'apartheid, quan els blancs s'asseien a la part de davant de l'autobús i els negres al darrera. Herbert deliberadament es va asseure a la part de darrera, i el conductor el va interpellar: "Vostè no pot seure aquí." "Per què no?" "Perquè vostè és blanc". Ell va contestar: "No sóc blanc, sóc irlandès".

Algunes persones culpen la jerarquia de l'Església. Si l'Església fos diferent, jo podria fer alguna cosa. Si l'Església reconegués el paper dels laics, podríem actuar. Però penseu en Santa Catalina de Siena, en el segle XIV. Es va topar amb una església dividida per la meitat, amb el Sant Pare vivint en l'exili a Avinyó, i s'hi va presentar, i li va dir al Sant Pare el que havia de fer! Ella li va dir a Raymond de Capia, el Mestre de l'Ordre dels Dominics, que amb

---

⁷ Gathering of the Italian Sector couples 1988

el foc de l'amor diví, "podem convertir-nos en actors més que en inactius i destructors"⁸. Molts dels que han transformat l'església, com Sant Benet o Sant Francesc, no havien estat ordenats. Els canvis, la majoria de vegades, provenen del poble de Déu.

Sovint, la nostra temptació no és només la de no actuar, sinó de reaccionar en contra. La meva dona vol veure una pel·lícula a la tele, i jo decideixo que vull veure el partit de futbol. No perquè realment el vulgui veure, sinó perquè ella sàpiga que jo tinc els meus desitjos. O bé actuem per por, com el sacerdot i el levita que van decidir no tocar l'home ferit. Actuar bé arrela deixant que la paraula que Déu ha pronunciat germeni en el nostre cor. Déu pronúncia una paraula de gràcia i es farà realitat. Déu diu a Isaïes: "Així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà a mi infecunda. Realitzarà el que jo volia, complirà la missió que jo li havia confiat.» (Isaïes 55.11)

La paraula de Déu no es pot frustrar. L'amor i la vida obtindran la victòria. Si estem atents a la paraula activa de Déu i permetem que actuï en els nostres cors, llavors descobrirem el que som cridats a fer.

Sant Tomàs de Aquino, al qual tots estúdieu cada dia, n'estic segur, deia una cosa meravellosa. Deia que nosaltres actuem moralment quan actuem com "éssers intel·ligents dotats de lliure albir i com origen de les nostres pròpies accions". Hem d'exigir la nostra llibertat per ser font de les nostres pròpies accions. Actuem bé quan ho fem des de la profunditat del nostre ésser, perquè és allà on està Déu, fent-nos forts. Déu no vol que els seus fills i filles siguin covards! Per tant, la vostra missió en aquest món de tantes relacions trencades és ajudar la gent que es converteixin en actors, en origen de les seves pròpies accions. Sovint, la temptació és veure'ns a nosaltres mateixos com a víctimes. Fins i tot competim a veure qui és la víctima més gran. És molt fàcil afirmar que som víctimes de les errades del nostre company, dels nostres pares o dels nostres gens. Jesús va ser verdaderament una víctima innocent, però va ser lliure!

Jesús diu: "Vés i fes tu el mateix". No "vés i fes la mateixa cosa". No diu a l'home de llei el que ha de fer. Això ho ha de descobrir ell mateix. Serà alguna cosa imprevisible, però si deixem que la paraula de Déu germeni als nostres cors, llavors finalment ho descobrirem.

Que Déu ens doni el coratge per fer-ho!

---

⁸ Mary O'Driscoll OP Catherine of Siena: Passion for Truth and Compassion for Humanity New York 1993 p.48